

Bláhové touhy a konce (rozhlasový projev 30. 12. 1944)

V roce třicátém devátém, šest dní před počátkem této války, u mikrofonu jsem Polsku předpověděl, že zahyne jako žoldněř odumírajícího západu, nezačne-li nový život v rodině střeoevropských národů, která pod vedením Německa svým hospodářským rozkvětem záhy zastíní západ i s Amerikou. Političtí karbaníci tvrdili, že jsem přišel o rozum. Tehdy byly v módě tak zvané polské vtipy. Uplynuly tři týdny a vtipálkům ztuhl smích v hrdle. Nepolepšili se však. Poněvadž jsem měl pravdu, zanevřeli na mne ještě více a vždy čas od času mi předpověděli zlé konce přesně na den. Právě před pěti lety nějaká mafie mi sdělovala, že přestřihne nit mého života 15. května 1940, kdy francouzsko-britské jednotky potáhnou Václavským náměstím.

Trpělivě jsem čekal. Za měsíc po 15. květnu pochodovala německá vojska Vítězným obloukem v Paříži. Pak to prorokování trochu polevilo. Před dvěma lety se s ním opět roztrhl pytel. Nepřítel zahájil ofensivu na Donu, v Egyptě. Přistál ve francouzské severní Africe. Na říšská města začaly dopadat pumy z amerických letadel. O Novém roce 1943 bylo mi v anonymním dopise slavnostně oznámeno, že 1. května, tedy za pouhé čtyři měsíce, v Praze si podají ruce Američané s bolševickými vojáky. Ani tento termín nesouhlasil. Ale pravý tanec politických čarodějů nastal po vypřáhnutí Itálie. Poněvadž Vilémovo Německo nepřečkalo zhroucení Rakouska-Uherska ani o dva týdny, konec války byl našimi bodrými mafiány určen na svatováclavské posvícení roku 1943.

Rok čtyřicátý třetí měl být věrnou kopií roku osmnáctého. V opuštěných koutech demokratičtí patrioti s oblibou malovali číslici 18. Poněvadž se nic nestalo o svatém Václavu, čekal jsem 28. říjen. Ale i v tento den Němci stáli ještě 200 km na jih od Říma. Mafiáni byli zklamáni. Anglo-Američané jim postupovali příliš pomalu a bolševici nemile rychle. Že s bolševiky nejsou žádné špasy, o tom se tisíce českých lidí přesvědčilo na vlastní kůži v Rusku.

Náš bodrý mafián si představoval spojenecké vítězství jako reprisu roku 1918. Bolševici že se spokojí vřelými díky páni demokratů, kteří obnoví evropskou mapu 1937, s tím malým rozdílem, že Německo, Itálie a Maďarsko budou menší a na jejich účet že přibude Polsku, Česko-Slovensku a Jugoslavii. V Praze měla vládnout po staru politická pětka. Že by komunisté byli v třetí republice přizváni do vlády, nikomu se ani nesnilo. Komunisté se měli spokojit s tím, že se obnoví spojenecká smlouva se Sovětským svazem a že se na bolševiky přestane nadávat. Na sklonku r. 1943 ve spojeneckém táboře se situace od základů změnila, když italská kapitulace Velkoněmeckou říši nezachvěla. Stalin přišel s přesnými politickými požadavky. Jedním bylo, aby Churchill s Rooseveltem přestali hauzírovat s Atlantickou chartou, která byla zahrocena proti Sovětskému svazu, poněvadž slibovala obnovení poversailleské Evropy. Stalin se postavil proti restauraci demokratické Evropy. Žádal rozdělení evropského území na část sovětskou a na část anglo-americkou. Do věcí evropských národů, žijících v části sovětské, nesmí se napříště vměšovat Anglo-Američané, ale v evropských státech pod anglo-americkou patronací mělo být komunistické straně přiznáno vedoucí místo. V Teheraně Churchill s Rooseveltem přijali podmínky Stalinovy. Pro český národ bylo při tom důležité, že byl pány demokraty postoupen Sovětskému svazu jen proto, poněvadž žije na východ od čáry Terst-Štětín, která v případě spojeneckého vítězství měla v Evropě tvořit hranici mezi kapitalistickým západem a bolševickým východem. Když to bylo v Londýně Benešovi sděleno jako výsledek moskevských předporad spojeneckých zahraničních ministrů, nebylo mu valně. Cítil se zrazen drahými anglosaskými spojenci po druhé.

Aby zachránil, co se ještě dalo, rozjel se Beneš do Moskvy, kam dorazil po teheránské konferenci. Kreml se mu vysmál, když mu nabídl obnovení a rozšíření spojenecké smlouvy z roku 1935. Měl však pochopení pro trapnou situaci, v níž se nyní ocitli nenapravitelní čeští demokraté. Úlohy se vyměnily. V roce 1935 Beneš ujistil Moskvu, že bude hodný na domácí bolševiky. V roce 1943 slíbila Moskva Benešovi, že bude hodná na jeho demokraty, budou-li poslouchat, co se jim nařídí z bolševického tábora.

Beneš není natolik na hlavu padlý, aby nevěděl, že jeho smlouva moskevská z prosince 1943 představuje pouze válečné provisorium. Stalin má s tímto prostorem a s jeho demokraty zcela jiné plány. De Gaulle se také domníval ještě před několika dny, že spojeneckou smlouvou s Moskvou zkrotí francouzské komunisty. Už dnes pozoruje, že se v tom směru přepočítal. Smlouvy platí pro sověty jen s těmi státy, na jejichž území nevstoupil ještě sovětský voják. Český národ, vzdělaný, tvrdý a vlastenecký, není žádným příjemným soustem pro Sovětský svaz. Proto česká náročnost má být po sovětsku zlomena. Moskva nikdy neobnoví nějakou československou republiku a k tomu dokonce demokratickou. Moskva má v plánu nejen vytvoření samostatné sovětské republiky karpatskoukrajinské a slovenské, nýbrž také zřízení sovětské republiky moravské. To Beneš ovšem dnes ještě neví. Bude to obdoba bosenské sovětské republiky, kterou Brož-Tito ohlásil před nedávnem, ač není bosenského národa.

Jedno mu však už Moskva nechce trpět. Plete-li si totiž rok 1944 s rokem 1935 a když si znovu začíná hrát na Cavoura střední Evropy. Proto dostal počátkem prosince Jan Masaryk tolik vyhubováno v sovětském listu „Vojna i rabočij klas“ za tvrzení, že třetí republika bude mostem mezi Sovětským svazem a západní Evropou. Sovětský úřední dopisovatel ve vzpomenutém listu prohlásil, že Moskva takový most nepotřebuje a že si už upraví své vztahy k západu bez cizí pomoci. Od prosince r. 1943 pro politiku britskou a americkou jsou české země územím uzavřeným. To víme my a to se stydí přiznat londýnští emigranti. V Teheraně si vynutil Stalin také zřízení druhé fronty. A tak po přistání Anglo-Američanů v Normandii nic netušící mafiáni pokračovali v prorokování. Po zradě Bulharska, Finska a Rumunska byl konec války stanoven na září. Pak byl přeložen na 28. října, a když ani to neklapalo, tedy na svátky vánoční. Zatím bolševici od východu obsadili území bývalé Podkarpatské Rusi a část východního Slovenska. Před měsícem jsem se tázal u mikrofonu, proč Beneš se svou londýnskou vládou nepřesídlil na to „osvobozené“ území, aby tam obnovil demokratické poměry?

Něco tu patrně zcela neklape. A co to je, to nám Beneš prozradil ve svém štědrovečerním rozhlasovém projevu. Naše bodré mafiány některé jeho vývody podivily. Beneš po nás opakuje, že tato válka má a bude ještě mít ráz sociální revoluce. Poněvadž Beneš nacionálnímu socialismu upírá právo na sociální revoluci a západní kapitalismus se proti každé sociální revoluci staví, sociální revoluci může tedy organizovat jedině bolševismus. Dále tvrdil Beneš o Štědrém dnu, že se Evropa nemůže vrátit po německé porážce do poměrů z roku 1918. Proto prý v každé evropské zemi, od Němců osvobozené, dojde k boji za nový řád. Tak tomu bude také u nás. Beneš ohlašuje, že do vlády třetí republiky bude přibrána krajní levice. Nechce přímo jmenovat bolševiky.

Beneš myslí však znovu na bolševiky, když úzkostlivě projevuje naději, že u nás po válce všichni Češi budou k sobě loyální. Benešovi emigrantští demokraté se o to snaží. Otázka je, zda mu v tom směru vyhoví Moskva. Benešovi nedá totiž spát Řecko, kde proti demokratické vládě, z emigrace přistěhované, postavili se se zbrání řečtí bolševici, kterým nijak neimponovalo, když je tato demokratická vláda pasovala na hrdiny národa a nutila je k tomu, aby se ucházeli o moc ve státě hlasovacím lístkem. Když v roce 1917 Kerenský nabídl

Leninovi revoluci cestou tajného hlasování celonárodního, Lenin se mu vysmál a ruské ústavodárné shromáždění, v němž by zasedali bolševici, prostě rozehnal bodáky. Bolševici nehodlají spolupracovat na správě státní. Oni chtějí sami vládnout neomezeně diktátorsky, jak je tomu učil Lenin a jak to praktikuje Stalin.

Beneš dnes vidí po třetí, že vsadil na špatného koně, když se spřáhl s koalicí kapitalisticko-bolševickou. Ohlásil na rok 1945 konec války s Velkoněmeckou říší, ale současně u nás počátek války občanské, budou-li čeští demokraté trvat na demokracii a nepodřídí-li se bez odmluvy Moskvě. Na rok 1945 prorokuje českému národu tedy stejný, krví zbrocený chaos, jaký postihl Francii, Belgii, Itálii, Rumunsko, Finsko, Bulharsko, Litvu, Estonsko a Řecko. My jsme nezapomenuli, že v Anglii a ve Spojených Státech je demokratická emigrace rumunská a bulharská. Proč se tito lidé ještě nevrátili do svých domovů? Nestalo se tak patrně proto, poněvadž sověty jim odmítly vstupní visum. Nepotřebují přec demokratické živly v zemích, kde připravují diktaturu proletariátu.

Pro nás zní Benešovo bezradné vánoční rozjímání cize. U nás je klid. Vládne tu národní svornost. V šestém roce války netrpite hladem. Proto Bůh nás chraň před osvoboditeli, jimž v patách klusají občanská válka, chaos, hlad a zbídačení. My si tu den za dnem stále více uvědomujeme požehnání říšské ochrany. Poměry v Evropě, obsazené Anglo-Američany a bolševiky, působí jako ledový obklad na rozpálená čela českých pobloudilců. Čím blíže se nám blíží východní fronta, tím jsou nám také Němci bližší. Z Benešovy řeči cítíme, jak se bojí bolševismu a jak je při tom bezmocný a bezradný. U nás je jasno. Pomáháme Říši v jejím boji. Prosíme Boha, aby dal německému vojákovi sílu. Bolševismus k nám nepronikne. Občanskou válku nepřipustíme. Rok čtyřicátýpátý bude rokem vítězství Velkoněmecké říše a rokem nového, radostného vzestupu českého národa.

Dnes jako tehdy **(Lidové noviny 25. 2. 1945)**

Předcházející články: Tlak války - Jejich šálení a naše skutečnost - Syn proti otci - Bolavé místo - Není diváků! - Žižň a mír v naší zemi - Trojí ofensiva stepi - Mezi Evropou a Pacifikem - Opět válečné Vánoce - Bláhové touhy a konce - Bezmocné rozpaky - Procitnutí - Jedna ku čtyřem - "NEP" a "NIP" - Nápor nevěřících

Pochopitelnou lidskou chybou je touha dožít se konce, poznali-li jsme už počátek. Při všem chce lidská zvědavost asistovat. A ono to nejde, hlavně v epochách krisí, které se táhnou po celé generace. Epiktet dávno přec řekl, že úlohu si nemůžeme vybírat. To je věc osudu. V naší moci je pouze, jak úlohu nám přisouzenou sehrajeme. A v tom nám radí Epiktet k poctivosti. Každý z nás slouží nějakému vyššímu smyslu, hlavně doléhá-li na nás bolest a s ní otázky po účelu toho všeho.

Život je méně než si myslíme, není-li naplněn službou jiným. S dlaněmi k obloze obrácenými máme právo se ptát, ale za žádných okolností nesmíme opustit místo, jež jsme zaujali jako stráž. Zmáhat překážky a nekrčit se v závětrí, když vichřice smrti rve dobu z kořenů, to je především povinností dneška. Tak tomu bylo také za války třicetileté. Tehdy Češi sdíleli společný osud s Němci právě jako dnes. Země obou národů po válce třicetileté celých sto let ležely vysílené. Obyvatelstvo trpělo chudobou. Kultura tu však nikdy neodumřela. Nebyla vyjadřována životem, jak tomu bylo na západě. Utíkala se do lidského nitra. Až do konce 18. století Západ, a s ním hlavně Francie, vysoko čněl nad Evropou a žil svým vlastním životem.

Kdo se tam staral, jak říkali, o pronárody za Rýnem, na Odře a Dunaji? A přec z tohoto prostoru, který lemují právě vyjmenované tři řeky, vzešla reformace, jež vzala svůj počátek mezi Čechy a Němci.

Tato válka, v níž hynou miliony nevojáků, v níž se ničí nenahraditelné kulturní památky, je válkou dvou světových názorů, dvou v podstatě naprosto různých vyznání. Nacionální socialismus představuje reformaci kapitalistického demokratismu, tu u nás v Evropě. Je to reformace socialistická, v níž jde o to, aby kapitál sloužil lidem a ne, jak platí dosud na Západě a na Východě, aby lid sloužil kapitálu. Je přitom lhostejné, zda jde o kapitál soukromý (demokracie) nebo státní (bolševismus).

V třicetileté válce velmi málo dospělých na počátku války dočkalo se jejího konce. Nepřežili ji ani Valdštyjn, ani Gustav Adolf. Mnohým se zdálo nepochopitelnou, apokalyptickým úradkem, kataklysmou a koncem světa. Za cenu životů třetiny ba poloviny obyvatel krajů, jež válka zachvátila, rodilo se něco nového, dokonalejší svět. Duše rostou utrpením. Každá nová epocha dějin se rodila v bolestech. V takových chvílích si úlohu nemůžeme vybírat. Osud nám ponechává svobodu pouze v tom, zda chceme úkol osudem nám přisouzený dobře nebo špatně.

Válka se přiblížila našim zemím ze severovýchodu. Několik desítek kilometrů od Čech a Moravy probíhá dnes fronta. Nepřítel se obořil na naše hlavní město ze vzduchu a přitom vraždil bezbranné české civilní obyvatelstvo stejně zhovadile jako vyvraždí města německá. Řadu dní se Praha vzpamatovávala. Pražané nevěřili, že by se něco takového mohlo stát. Nepřátelská propaganda u nás tvrdila, že „Beneš nedovolí bombardování českých měst“. I když spadly pumy na Brno, Moravskou Ostravu, Plzeň, Pardubice a jiná česká města, stále se nevěřilo, že dojde na Prahu. V náboženských válkách vždy tekla krev proudy. Zuřivý protivník ničí české obytné čtvrti jako německé, ostřeluje z palubních zbraní naše pokojné lidi jako Němce. V Londýně byli emigranti poněkud na rozpacích. Plných pět dní o útoku na Prahu mlčeli. Teprve 19. začali ze široka vykládat kdesi cosi. Ve stenogramu této rozprávky čteme: „Chceme vám říci, že jsme nikdy netvrdili a také nikdy nemohli slibovat, že Praha nebo jiné město nebudou bombardovány“. Ač český národ vojensky stojí stranou této války – na říšských frontách není českého vojska – nepřítel pobíjí nemilosrdně český lid. Nejapný komentář emigrace prozrazuje, jak tato je ve skutečnosti bezmocná.

Je příznačné, že surový útok Anglo-Američanů na Prahu byl proveden v době, kdy skupina emigrantů, která se pasovala na „československou vládu“, balila svá zavazadla k cestě na Východ přes Moskvu. Den po vyhlášení spojenecké zprávy no výsledcích konference Tří na Jaltě, na Prahu dopadly stovky pum tříštivých a tisíce pum zápalných. V rozhovorech, jež trvaly osm dní, mluvili tři spiklenci o všem možném, pouze o Češích, Slovácích nebo „Čechoslovácích“ a „Československu“ nepadlo jediné slovo. Jan Masaryk z Londýna chtěl tuto trapnou skutečnost maskovat tvrzením, že o Československu se nepotřebovalo jednat, poněvadž tato střeoevropská otázka je prý už dávno mezi spojenci vyjasněna. Neřekl však jak. Vyjasněna je potud, že území bývalé republiky bylo v Teheráně přiřčeno Sovětskému svazu. Že se na této skutečnosti nic změnit nedá, o tom svědčí cesta emigrantské samozvané vlády na Východ.

Anglie několikrát jemně Benešovi naznačila, že když už sjednal v prosinci 1943 tak těsnou smlouvu s Moskvou, těsnější než s Anglií, proč se do Moskvy neodstěhuje? Beneš váhal. Chtěl si ponechat svobodu v dalším manévrování mezi Západem a Východem. Londýn leží uprostřed mezi Moskvou a Washingtonem. Anglie chce však mít jednou provždy s krku takzvaný problém „československý“, který sama řešila velmi radikálně v roce 1938 v Mnichově a který si

vyřídili bez zásahu ostatního světa s Němci přímo Češi a Slováci v březnu 1939, tedy dávno před touto válkou. V Praze je sídlo právoplatně zvoleného státního presidenta, který společně se zákonnou vládou sjednal dohodu s Velkoněmeckou říší, když se Slovensko osamostatnilo. Pro Anglii je otázka naše vyřízena v tom smyslu, že české země nebudou už nikdy samostatným státem. Bud' případnou Sovětskému svazu, nebo zůstanou v rámci Velkoněmecké říše.

Svým odjezdem na Východ Beneš se vzdal každého dalšího jednání se Západem, s nímž napříště může mít spojení pouze přes Moskvu, a i to ne za všech okolností. Košice nejsou Londýn. Beneš věří, že se z Košic dostane rychle do Prahy. V tom směru se však klame. Až německé zbraně prosadí rozhodnutí, jež je v zájmu Evropy, nikdo ze spojenců se nebude zajímat o Beneše, který by se zdržoval v Košicích. Směrodatným zůstane hlas Prahy, českého státního presidenta a jeho zákonné vlády.

Beneš se několikrát dlouze loučil s Londýnem. V posledním svém projevu z 21. února výslovně zdůraznil, že odjíždí na východ jako demokrat. Bylo v tom něco zoufalého, výkřik ovce, která cítí, že musí mezi vlky. V Rusku nikdy nebyla demokracie. Carský absolutismus dělil od bolševismu pouze šestiměsíční revoluční chaos s vládami knížete Lvova a pověstného Kerenského, které nebyly ani s to svolat ústavodárné shromáždění, které by bylo nakonec demokracii zosobňovalo. V roce 1917 v březnu končil absolutismus carský a v listopadu začal ještě krutější absolutismus sovětský. A do těchto končin se odebírá Beneš demokrat se svou poslední knížkou „Demokracie dneška a zítra“ pod paží. Mimochodem. V této knize, jež je souborem jeho universitních přednášek z roku 1939, tvrdí, že kdyby nebylo bolševismu, nebylo by v Evropě fašismu.

Co čeká Beneše v Moskvě? Především rekonstrukce jeho takzvaného kabinetu. V jakém směru? Podle poslední zprávy ze Ženevy Beneš před odjezdem prohlásil k zahraničním novinářům, že podle jeho odhadu v třetí republice komunistická strana bude dvojnásob silná, než byla v republice první. To by znamenalo, že v třetí republice komunistická strana by se stala stranou vedoucí, nejsilnější a tím, že by získala nárok na hlavní ministerstva a ministerského předsedu. V emigrantských kruzích londýnských se ostatně rozšířilo nedávno do světového tisku, že Beneš bolševikům hodlá už nyní odstoupit tři ministerská křesla. Jmenovány byly spravedlnost a školství. Od poslední „vládní“ krise, které padl za oběť jako ministr národní obrany Ingr, křeslo ministra národní obrany hlídá Jan Masaryk pro některého bolševika. Bolševik jako ministr spravedlnosti bude ve skutečnosti zástupce NKVD, bolševik jako ministr školství bude zástupcem komsomolu a bolševik ministr národní obrany bude trpným nástrojem sovětského hlavního štábu.

Pro každého ministra bolševika nebude závazným usnesení vlády, v níž zasedá, nýbrž rozkaz strany, jež má sídlo v Moskvě. Bolševik je cizincem ve vlastním národě. Jestliže Beneš předběžně vezme do svého takzvaného kabinetu tentokrát tři bolševiky, tedy je to něco podobného, jako kdyby byl po první světové válce Masaryk povolal do první československé vlády tři Francouze nebo tři Angličany. Stačilo, že k nám tehdy pozval francouzskou vojenskou misi. Co s tou bylo jen za trápení.

Ať už tento zápas dopadne jakkoli, Beneš končí svou úlohu s touto válkou. Je to přirozené. On je a zůstane přechodným válečným zjevem. Kdyby tuto válku Říše prohrála, Beneše odstraní Moskva, která nepotřebuje na svém území žádného trojanského koně demokracie. Po vítězství Říše Beneš politicky vyprchá sám. I pokud jde o emigraci, tato válka představuje obdobu války třicetileté. Tehdy česká emigrace se domů nevrátila a odnárodnila se. Podobný osud

čeká českou emigraci dneška i v tom případě, kdyby tato válka skončila bez poražených a bez vítězů – novým mírem vestfálským.

Jejich šálení a naše skutečnost (Lidové noviny 5. 11. 1944)

Po prvé světové válce nastaly pronikavé hospodářské změny v soupeřících táborech, které měly jednotnou hospodářskou soustavu soukromokapitalistickou. Boháči ještě více zbohatli a chudáci dále zchudli. Peníze ztratily ve všech válčících státech na své vnitřní hodnotě, odvažované zlatem. Následkem toho stouply ceny a to u vítězných mocností (Francie s Anglií) asi pětkrát, u přísluhujících národů, jako v ČSR, desetkrát, a u států, jimž byl nadiktován mír, nastala inflace, která dosáhla astronomických cifer a tím peníze zcela znehodnotila. Kdyby tuto válku vyhráli tak zvaní spojenci, opakoval by se hospodářský obrázek z války minulé ještě v ostřejším vydání. Zadlužení kapitalistických mocností je několikanásobně větší než ve válce 1914-18. Toho si jsou vědomi také v Anglii a ve Spojených Státech, kde někteří národohospodáři začínají se bát míru, jako se před šesti lety báli války. Před několika dny podle ženevské zprávy v britském tisku se ozvala tato povážlivá slova: „Co se odehrává nyní v Evropě z poloviny osvobozené, představuje pouze varovné náznaky poměrů, které nastanou v Evropě, až spojenci v této válce zvítězí.“

Kapitalismus se nestará o blaho národů a o potřeby pracujících tříd. Kapitalismus se stará po válce nejprve o své pohledávky, o včasné a bohaté zúročení. Musí-li to být na účet širokých mas a jejich základních lidských potřeb, nebere na to ohled. Před první světovou válkou největší položkou ve státním rozpočtu bývávalo zbrojení. Po prvé světové válce druhou největší položkou rozpočtovou byl státní dluh, který s položkou na almužny pro nezaměstnané často převyšoval všechny vojenská vydání. Tak se stalo, že polovina státního rozpočtu padla na vojáky, věřitele a nezaměstnané. Teprve druhá polovina byla obrácena na věci a potřeby užitkové. Po této válce v kapitalistických zemích položky státního dluhu se dostanou na první místo už prostě proto, že tam ani dnes nejsou ještě zaplacené dluhy z první světové války. Toho se hrozí kdekdo a tuší, že toto strašlivé státní zadlužení musí vést k obecnému ochuzení všeho obyvatelstva, k poklesu jeho kupní síly a tím k poklesu výroby a k novému vzrůstu nezaměstnanosti.

Proto Beneš tohoto 28. října už předem by si rád upravil cestu k ústupu od odpovědnosti, když prohlásil: „... finanční, hospodářské problémy našeho státu ihned po válce nám budou dělat jistě zlé starosti. Zadlužení, inflace a neslýchané vyplundrování budou na nás doléhat těžce, daleko tíže nežli po válce minulé. Netěším vás planými nadějemi, ale nestraším vás i černým pesimismem.“ Čím je tato válka delší, tím více tedy kapitalisty děsí mír. Vypisují jednu válečnou půjčku za druhou. Provádějí inflaci a tím podporují už nyní stoupání cen životních potřeb. Kapitalisté se v minulé válce mnohému naučili. Proto po této válce budou hledět co nejrychleji dostat své peníze zpět a proto přitáhnou nejen ve vlastních zemích nýbrž také u svých spojenců daňový šroub co nejvydatněji. Poražené ovšem vysvléknou i z košile. Předzvěsti tohoto hospodářského chaosu a zbídačení pracujících vrstev vidíme v Itálii, ve Francii, v Belgii, kde byl ustanoven poměr mezi dolarem a místním platidlem značně níže než tomu bylo na počátku této války. Znehodnocení měny ve spojenecké Francii je předzvěstí znehodnocení měn jiných, uvážíme-li, že ve Spojených Státech je uložen značný zlatý francouzský státní poklad.

Jak si počíná sovětské hospodářství odpoutané od zlata, nejlépe vidíme na Rumunsku, Bulharsku a Finsku, kde místní měny byly sovětským rublem strašně znehodnoceny. Vzpomeňme si nyní na poměry u nás. Když jsme požádali Říši o ochranu a když došlo ke zřízení Protektorátu, česká koruna byla v Protektorátu přizpůsobena marce v přijatelném poměru. Přišla válka. Říše nevypsala žádnou válečnou půjčku. Občané Německa a Protektorátu disponují svobodně svými úsporami, které aritmeticky vzrůstají. Českého obyvatelstva za posledních pět let přibylo o 2 a půl procenta. Před Protektorátem Češi měli pomalu podobný mizivý přírůstek nových pokolení jako Francouzové. V zašlé republice populaci zachraňovaly Slovensko s Podkarpatskou Ukrajinou svou převahou porodů nad úmrtími.

Nepřítel ovšem vykládá o svých plánech ve střední Evropě hrůzostrašné věci. Tak z Říše chce udělat brambořiště, z oné Říše, která už za prvé republiky odebírala od nás polovinu vývozu, zatím co Francie a Sovětský svaz každý po dvacitíně a Anglie dokonce jen čtyřicítinu. Komu by „demokratické“ Česko-Slovensko prodávalo po této válce, i kdyby nebylo začleněno do Sovětského svazu?

Podívejme se jen okolo sebe! Je pravda, že potravin není přebytek. Je pravda, že tak zvaný lehký průmysl, určený ke krytí soukromých potřeb, byl silně omezen a přebudován na průmysl válečný. V Sovětském svazu však již po celá dvě mírová desetiletí se vládní přízni těšil jen průmysl těžký a válečný a příslušníci tohoto státu by o tom mohli zpívat veliké litanie. Světová revoluce je tam přednější než potřeby lidského mravence. A v tom je právě podstatný rozdíl mezi nacionálním socialismem a bolševismem, že nacionální socialismus začal budovat sociální blahobyt v Německé říši. Bolševismus není spokojen s tím, že vládne nad územím, které představuje celou šestinu zemské souše. Bolševismus ve jménu svého imperialismu ničí celá pokolení. Neslouží lidu, nýbrž lid musí sloužit jemu a proto je ohavným nesociálním státním kapitalismem.

Čeká příslušníky říšské hospodářská katastrofa po této válce? Ano, ale jen v případě, kdyby Říše podlehla. Po vítězství, které nám nebude Prozřetelností odepřeno, hospodářství nacionálně-socialistické bude pokračovat neztenčeně ve výrobě. Čím více pracovních hodin zaznamená, tím dříve zažehná následky války, tím dříve se dá do stavby toho opravdového, všemi pracovníky vytouženého socialismu. Bolševismus za 27 let vlády nedal svým občanům ani životní úroveň kapitalistických „vykořisťovaných“ dělníků a tím méně životní úroveň dělníka v nacionálně-socialistickém řádu.

Národním jměním nacionálních socialistů není zlato nýbrž miliardy pracovních hodin ve spojení se spravedlivějším sociálním řádem. Po této válce v Říši ještě rok dva nebude možno snížit pracovní dobu, poněvadž bude nutno bojovat s důsledky války. Stavět se bude a znovu stavět. Z důstojníků budou inženýři a z vojáků stavební osazenectvo. Rozběhne se zvolna lehký průmysl, aby rodině vrátil její teplo a útulnost. Budou se stavět divadla, umění rozkvetne a dítě v nacionálním socialismu bude nešťastnějším dítětem světa.

U nás nebude inflace, poněvadž nacionálně-socialistickou valutou je práce. U nás nebude hospodářských krisí, poněvadž Říše je imunní vůči mezinárodním bursovním čachrům a zločinům. O tom všem si potom povíme něco více. Blahobyt Říše bude naším blahobytem. Před desíti patnácti lety blahobyt Francie nebyl však českým blahobytem. Tehdy o nás nikdo nestál, poněvadž jsme si nechtěli na vysoké úroky vypůjčovat v zahraničí peníze.

Starosti pana Beneše o český blahobyt po této válce jsou zbytečné. My nebudeme platit žádné válečné dluhy, nebude nás svlékat ani inflace. Starosti kapitalismu, který má z války těžkou hlavu, jsou nám stejně cizí jako plánovaná bída bolševismu. Po válce bude u nás dost potravin a dost výrobků běžné potřeby. Ceny udrží stát na takové výši, aby neohrozily životní úroveň pracujících. Tím se zachová hodnota úspor, jež postupně proměníme na věci užitečné a příjemné. Kdo dnes pod rukou kupuje za neúměrné ceny věci, jejichž výroba byla dočasně zastavena, ochuzuje sebe a své děti, poněvadž po této válce nastane u nás jen jedna inflace a to bude inflace produktů výroby poválečné, neválečné. Říše se nebojí míru. Těší se na práci, která je naším zlatem a životem. Kdo je s námi, toho děti nemusí se obávat zítřka. Hospodářský řád nacionálního socialismu zahubil litou saň kapitalismu, která čas od času si přišla pro těžké oběti miliónů nevinných – saň hospodářských krisí, vyvolávaných zločinnou kapitalistickou spekulací, a chrání současně před bolševickou bídou.

Pro silný český národ...

(Rozhlasový projev E. Moravce ze dne 16. března 1945)

Včera jsme vzpomínali šesté výročí Protektorátu. To jediné, co se podařilo státnímu prezidentu Háchovi pro český národ politicky zachránit z první republiky, kterou jako selský dvůr za necelých 20 let Beneš promarnil v nesmyslném politickém karbanu. Opuštění celým světem demokratickým i bolševickým, hledali jsme nakonec záchranu u našeho velikého německého souseda. Říše přijala pod svá mocná křídla obě české země ve chvíli, kdy Slovensko se osamostatnilo a kdy Polsko se chystalo vojensky obsadit moravsko-ostravskou průmyslovou pánev.

Dnes bych vám rád připomenul některé skutečnosti z počátku Protektorátu. Říšští činitelé věděli, že český národ je churavý. Ač neválčil, drtivá státní porážka, kterou sklídl pod politickým vojevůdcovstvím Benešovým, jej ochromila. Zde potřeboval čas dělat lékaře. Vy se pamatujete, že vrchní velitel říšských branných sil v Protektorátě tehdy položil věnec na hrob českého neznámého vojína a že Němci tento hrob legionáře zdravili zdviženou pravicí. Nechali nás vyplakat. Nikoho nepronásledovali za to, že byl do 15. března protiríšského smýšlení a že holdoval demokracii. Jen proto se ostatně potuluje v nepřátelské cizině tolik bývalých českých politiků z dob demokracie, poněvadž Říše je ponechávala v klidu a tím jim mlčky umožnila útěk....

Říšský ministr doktor Goebbels prohlásil, že Říše nežádá od Čechů nic, co by bylo proti jejich národní cti. Říše se nepokoušela nás předělávat na nacionální socialisty. Žádala pouze loyaltitu a poslušnost státního prezidenta, který jménem českého národa s Říší uzavřel přátelskou smlouvu na věčné časy.

Teprve, když už bylo jasné, že nepřítel připravuje válku a že tu jako předvoj chce užít pošetilého Polska, když Beneš se vynořil opět na politické scéně, přes všechna svá ujištění, že se nikdy už do politiky míchat nebude, Říše se musila starat blíže o vnitřní poměry v Protektorátě a pozorněji přihlížet k tomu, co tu kutí starí politici profesionálové, nerozumní důstojníci, poblouznění legionáři, prohnání Židé a všichni agenti nepřitelem sem vyslaní.

Válka není žádný žert. Byla-li tu, musila se Říše ostře bránit všem, kteří se proti ní postavili nejen na frontách se zbraní v ruce zjevně, nýbrž také proti těm, kteří v týlu proti ní pracovali tajně. Ale i pak, když už válka byla rozpoutána. Říše žádného Čecha nestíhala za to, co proti Říši podnikal a vykládal před 15. březnem. Typickým příkladem jest ostatně bývalý

ministrský předseda Syrový, který přec nařídil na podzim 1938 proti Říši mobilizaci. Tento legionář, poněvadž nepletichařil proti Říši, žije si klidně ve své vile u Prahy a pobírá dále v neztenčené míře výslužné československého armádního generála.

Když v roce 1941 Říše se ocitla ve válečném stavu se Sovětským svazem a když v českých zemích nepřátelská propaganda vrcholila a zle mátl hlavy nevidoucích českých patriotů, bylo třeba přikročit k rázným opatřením. Zatím co opatření proti Židům byla důsledná, opatření proti legionářům se týkala jen osob politicky pochybných. Leckde vládla domněnka, že co legionář, to Benešovec. Mezi legionáři měl Beneš vždy velmi mnoho protivníků. Jejich počet ještě vzrostl po jeho neslavné mnichovské porážce. Zajímat vás zajisté bude, že ještě dnes se nalézá ve státní a veřejné službě Protektorátu na 8000 legionářů, kteří pověsili politiku na hřebík a hleděli si jen své práce.

Že říšská politika není paušální, je nejlépe vidět na dnešní protektorátní vládě. V žertu jsem řekl jednou panu státnímu ministru Karl Hermannu Frankovi, že od roku 1918 žádná česká vláda nebyla tak legionářská, jako právě ta dnešní. Jen si vzpomeňte, ve které československé vládě, jež měla 18 ministrů, byli kdy více než dva legionáři a z těch jedním byl ovšem nepostradatelný Beneš. Lide český, podívej se dobře na svou vládu! Tři ministři dnešní pražské vlády byli ministři už za první a druhé republiky a další tři byli v první světové válce příslušníky domácího i zahraničního odboje. Velkomyslnost Říše jest ovšem cizí bolševismu, který přec prohlásil, že co nejpřísněji potrestá každého, kdo kdykoliv a kdekoliv jen křivé slovo pronesl o Stalinovi, bolševismu nebo Sovětském svazu. Legionáři se nespokojili řečmi proti bolševismu, oni proti němu také bojovali. Štep neodpouští.

Proto postava našeho dnešního státního presidenta bude čnit vysoko nad přemnohými současnými státníky malých národů, až se jednou bude psát historie této války a politických zvrátů, které ji provázely.

Po svém náročném předchůdci zdědil Hácha politické zbořeníště zahraniční i vnitřní. Byl nucen rychle se rozhodovat. Tušil, že zraje v Evropě a na celém světě něco zcela jiného než jen druhá světová válka, ve které, podle představ Beneše a jemu podobných veličin, měla být obhajována mapa poversailleské Evropy a demokracie.

Už dnes vidíme, že válka dala evropské politice v obou táborech zcela jiný poměr proto, poněvadž není válkou, nýbrž něčím vyšším, osudovějším. Obě myšlenky, za které se mělo v této válce bojovat, patří minulosti, jak poversailleská mapa, tak demokracie, která tuto mapu porodila.

Kdyby na šestině světových pevnin, kterou představuje Sovětský svaz, nebylo bolševismu, dalo se snad hovořit v této válce o zápasu autoritativního tvůrčího socialismu, kterému u nepřítelů říkají krátce fašismus, s kapitalistickým demokratiem. Dnes v šestém roce války už není pochyb o tom, že bolševismus nedělá mouřenína vypočítavé demokracii, nýbrž demokracie bolševismu, který se ukázal mnohem mocnějším, než demokratičtí kalkulanti válečných potenciálů předpokládali. Také autoritativní tvůrčí socialismus projevuje stále obrovitou sílu. Výsledkem těchto špatných výpočtů je, že po této válce budou mapu Evropy a světa upravovat jen ti nejsilnější, buď autoritativní socialismus, nebo bolševismus. Anglo-americká kapitalistická demokracie, ať válka dopadne jakkoli, bude vytlačena z Evropy nejen mocensky, to je, že odsud bude nucena stáhnout svá vojska a vystěhovat své hospodářské instituce. Kapitalistická demokracie vyklidí Evropu také ideově.

Povede-li Evropu nacionálně-socialistická Velkoněmecká říše, o tak zvanou demokracii nikdo tu nebude stát. Demokraté západní ražby budou politickými vysloužilci, které nikdo nebude brát vážně. Buržoasie, pokud se přizpůsobí autoritativnímu socialismu, nebude nijak zkracována a odstrkována. Postaví-li se v čelo Evropy Sovětský svaz, odchod demokracie bude dramatičtější a zánik buržoasie tragičtější. Bolševičtí theoretikové přišli před několika léty k unaveným vyhladovělým sovětským masám s výkladem, že diktatura proletariátu je jen přechodným zjevem. Během dvou generací prý vychová bolševismus ze všech poddaných bolševiky a za tu dobu se také uskuteční světová proletářská revoluce. Těch padesát let odříkání a bídy musí si však každý národ odbyt. Národové Sovětského svazu mají z toho za sebou už 27 let, ale Rumuni, Poláci, Finové, Bulhaři pouze půl roku nebo méně.

Každý národ, který se dostane pod sovětský vliv, musí prodělat všechny fáze bolševické revoluce ruské, která začala postátněním všech majetků a zničením buržoasie jako vedoucí vrstvy. Bolševismus nemůže ani jinak jednat. Před ním jsou dnes ještě veliké úkoly světové revoluce. Musí být tvrdý, krutý a neúprosný. Jestliže dnes manévruje a úslužné demokraty hladí po tvářičkách, je to jen politika ježibaby z perníkové chaloupky.

Před šesti léty státní president Hácha nás uchránil osudu, který postihl řadu evropských národů. Hácha zabránil, aby český národ krvácel za odbyté ideály, kterými mu mávala před očima západní kapitalistická demokracie.

Kdyby byli Poláci v roce 1939 věděli, že tato válka pro ně skončí bolševisací v případě vítězství kapitalistického bloku, zajisté by se do ní byli tak divoce nehnali. Také srbští demokratičtí parlamentárníci a Petarovi pučisté by si byli rozmyslili válčit, kdyby jim byl tehdy někdo řekl, že Petar bude musit ustoupit bolševiku Tito-Brožovi. Plných pět let nebylo řadě politiků malých evropských národů jasno, že proti bolševismu kapitalistická demokracie Evropu neobhájí. Teprve osud Rumunska, Finska, Bulharska, otevřel pobloudilcům oči. Kdo v těchto zemích spoléhal na Anglo-Američany, pohořel. Byl prohlášen bolševiky za nepřítele. Co prodělali dosud Poláci a Srbové, toho jsme byli tedy ušetřeni.

Za dobrou politiku hovoří především skutečností. Válka trvá pět a půl roku a české země se nestaly dosud bojištěm. Čech je občanem Říše, ale nepodléhá branné povinnosti. Válka přirozeně přivedla k rozkvětu český průmysl, ale ona tak neobyčejně povznesla české zemědělství. Zatímco řada evropských národů byla válkou na straně demokracií přímo zdecimována a dodatečně bolševismem zbídačena a rozdupána, český národ za tuto válku vykazuje větší přírůstek svých příslušníků v posledních šesti letech, než měl předtím za celé desetiletí. Zásahu na tom má nejen klid, který v českých zemích vládne, nýbrž i větší sociální jistota, větší blahobyt a utužení pout rodinných. To jsou tedy ty největší hříchy české pražské vlády: šetřila českou krev, hájila český majetek, střežila bedlivě české kulturní statky. Emigrace se snaží o pravý opak. Chce, aby naše země se staly bojištěm, dychtí po tom, aby česká krev tekla na frontách, aby český majetek byl plundrován, aby český národ byl decimován, aby česká rodina se opět rozpadla a měla koho oplakávat.

A k čemu by byly takové strašné národní oběti? Před třemi lety emigranti nám slibovali obnovení první republiky, jak byla nakreslena po první světové válce. Ani čtvereční kilometr z ní neměl chybět. A kde jsou ty sliby dnes? Podkarpatská Rus je již zašantročena i s východním Slovenskem. Proto nemohl Beneš přestěhovat se do Užhorodu, jak jsme mu to doporučovali před čtyřmi měsíci. Před nedávnem sliboval, že přesídlí do Košic. Jede prozatím do Moskvy, aby vyslechl instrukce, jak předělat svou takzvanou vládu.

Kdyby mu byl někdo před šesti lety řekl, že bude musít v roce 1945 ve svém kabinetu předsednictvo a hlavní křesla přenechat bolševikům, zajisté to tehdy nikomu nevěřil. Ale ono se bude dít ještě mnohem více, co Beneš nevěří ani dnes. Nedej Bože, aby Říše prohrála. Nikomu by se při tom tak zle nakonec nevedlo jako Benešovi a jeho demokratům. Osud Radesca, Bratiana a Mania je jen stínem toho, jak by po pádu Říše bolševici zatočili se všemi demokratickými živly Evropy.

Zápas s bludem a lží je vysilující. Naštěstí nám pomáhá situace, jak se na evropských frontách vytvořila. Anglo-Američané nestojí u západních hranic Čech a bolševici přitom nejsou až na Visle. Skutečnost je taková, že bolševici stojí u severovýchodních hranic českých zemí a že Anglo-Američané jsou daleko na Rýně. Jsme přesvědčeni, že mnohý z českých spekulantů, kteří hovoří o hodných bolševicích a zlých Němcích, by nakonec ustupoval s frontou německou, aby tu bolševickou bodrost nepocítil.

Emigranti slibovali nám od západu starou republiku a demokracii. Za to měli Češi umírat. Dnes o staré republice nehovoří, ani mnoho o demokracii, poněvadž od východu, kam se odebrali, mohou přinést jen českou republiku sovětskou. Proto rozumný Čech nikdy Protektorát za českou sovětskou republiku nevymění.

Válka není ještě skončena. Nepřítel napírá a bude ještě napírat na všechny německé fronty. Chce válku do léta skoncovat. Jeho zálohy nejsou nevyčerpatelné. Jeho největší spojenci z první světové války „hlad v německém týlu“ a „duševní zhroucení německého velení“ tentokrát nepříteli nenabídlly své služby. Musí bojovat o každou píď středoevropské půdy a platit za ni potoky krve.

Příští měsíce budou perné. Věřme však v dobrou hvězdu českého národa, kterému v osudné chvíli Prozřetelnost dala pravého muže ve státním presidentu Háchovi. Vyvedl nás z katastrofy, kterou nám připravil Beneš v roce 1938, vede nás obezřetně celou tuto válku. On nás vyvede také z této války s největšími zisky při nejmenších ztrátách. Silný český národ v silné Velkoněmecké říši – to je jeho i náš program.

O pořádek v národě (Lidové noviny 25. 3. 1945)

Ať tato válka trvá ještě sebedéle, jisté je, že každým dnem se více blížíme jejímu konci. Bylo pravidlem, že v míru politik se má připravovat na válku. Pravidlem zůstává, že za války politik se má připravovat na mír. Proto čím více se blíží konec této války, tím více musíme myslet na nové úkoly, které čekají národ a jeho vedení, až na frontách bude zatroubeno „Palbu zastavit!“. V té chvíli bude zahájena nová válka bez rachotu kulometů a hřmění děl – válka s následky války.

V první válce světové nastal velký přesun peněžních majetků v národech. Malý a střední člověk byl ochuzen, zatím co velkokapitál zmohutněl. S těžkými majetkovými ztrátami dolehla na malého a středního člověka velká břemena daňová, poněvadž státní dluhy všude dostoupily astronomických cifer. Peníze ztratily na hodnotě. Škody natropené během válečných operací byly na evropském území značné. Na západě bylo zasaženo jen území Belgie a nepatrná část severovýchodní Francie, na jihu část severovýchodní Itálie a Balkán až po Řecko. Na východě Halič a bývalé carské území až po čáru Čudské jezero-Oděsa. Leteckou válkou evropská města trpěla nepatrně. Válka trvala 51 měsíců. Restauriční údobí po první světové válce bylo

dlouhé. Plných pět let rvalo, než se dalo do pořádku zásobování potravinami. Když pak po desíti letech v roce 1928 se zdálo, že začíná opravdový mír s novou výrobní a pracovní konjunkturou, šlo o zjev přechodný. Velká hospodářská krise začala v tomto roce ve Spojených státech a do dvou let zachvátila celý svět. Bytová nouze po první světové válce se uchovala 15 let.

Tato válka trvá již 67 měsíců. Území, která byla v této válce zachváćena operacemi v Evropě na západ od čáry Čudské jezero – Oděsa, jsou čtyřikrát větší než v první válce světové. Zkázy, které v Evropě způsobilo nepřátelské letectvo, jsou mnohem strašnější škod, jež spadají na účet pozemních operací. Nejvíce postrádala střední Evropa. Proto údobí restaurační po této válce bude mnohem delší než po první světové. Zatím co města trpěla leteckým terorem, venkov byl v některých evropských zemích zasažen také morem záškodnictví, které decimovalo selský stav a přivodilo rozvrat zemědělského hospodářství a s tím naděje na hladomor.

Západní kapitalismus má pro evropské národy dvě vějíčky, na které se je snaží polapit: 1. obnovení demokracie a 2. potravinové zásilky ze zámoří. Ve Francii, Itálii a Belgii více než o demokracii se vychrtlé obyvatelstvo zajímá o zásilky potravin ze Spojených států. Agenti západních kapitalistů stále opakují: Jen strpení. Jakmile Němci budou zdoláni, je konec všeho utrpení. Dnes pro vás nemáme volnou jedinou tunu lodního prostoru. Při tom se dovídáme, že v Anglii snížili přiděly masa a že k stejným opatřením sáhli také ve Spojených státech. Kde jsou tedy ty přebytky, kterými má být po této válce obšťastněna Evropa?

V první světové válce se americký kapitalismus mnohemu přiučil. Světová hospodářská krise, která začala počátkem druhého desetiletí míru, měla své kořeny mimo jiné také v zemědělské nadprodukcii Spojených států, která počáteční evropskou poptávkou nepřirozeně zmohutněla. Když Evropa dala do pořádku v několika letech své zemědělství, dostavila se v zemědělství Spojených států pohroma. Roosevelt platil prémie za to, že se neosívalo. Obilím se topilo. Farmy pustly. Pro miliony zbídačelých amerických farmářů našel Roosevelt nakonec zaměstnání z nepatrné části ve válečném průmyslu. Od té doby se americké zemědělství nevzpamatovalo. Tam nikdo už nebude spekulovat ve velkém s novými výdělky na evropském hladu. Spojené státy se po této válce nespokojí úlohou evropského a asijského věřitele. Kdyby Říše podlehla, daly by se do budování americké světové moci na všech pevninách, vyjma evropské.

Poslední Edenova řeč obsahovala tři pozoruhodnosti. Prohlásil, že Evropa nesmí upadnout pod panství jediné velmoci. To mohlo být namířeno stejně proti Říši, jako proti Sovětskému svazu. Dále řekl, že je konec s britským výhradním panstvím nad sedmi moři. Tím prozradil mocenskou závislost Anglie na Spojených státech. Po porážce Japonska by totiž Anglie nenašla na moři žádného partnera proti Spojeným státům. Loďstva Francie a Itálie nestojí za řeč. Za třetí Eden mluvil o zpusťošení, jež vyvolala tato válka a jež bude děsnější, než kdy historie zaznamenala. A právě toto zpusťošení, o něž se Anglie tak bohatě zasloužila, je to hrozné, čím nám kráčí vstříc mír. Demokratický kapitalismus tuto pohromu nezvládne! Bolševismus ji však vítá. Jen hladomor, obecná bída a zlomení osobní hrdosti jsou cestou k vypěstování typu sovětského nevolníka, který nemá co ztratit než život, na němž lpí spíše z pudu než z rozumu.

Jediná hospodářská soustava na světě ukázala se zdravou. Ošlehávána plameny války se všech stran německá nacionálně-socialistická hospodářská soustava drží, odolává a bezvadně pracuje. Ani rozsáhlá evakuace obyvatelstva, ani letecký teror jí neotřáslý. Ona také jediná

po této válce může provést nejrychleji restauraci střední Evropy, obnovit v nejkratší době poměry mírové a nakonec dobudovat opravdový socialismus v nacionálním státě.

Předpokladem pro vítězné a brzké skončení války s válečnými následky je národní kázeň, sociální cítění a nová a nová obětavost. Na evropské poválečné hrůze se nebude vydělávat. Národ bude musít národu pomáhat, soused sousedovi, město městu. Také český národ musí jít do budoucna s jasným plánem práce. Ač patříme mezi několik málo evropských národů, touto válkou prozatím jen málo postižených, musíme se starat o rychlé obnovení předválečných poměrů, jež budou základnou pro dokončení českého sociálního díla národního. Zákon sociální, kterého se dostalo nedávno českým zemědělcům, je jen nepatrným počátkem sociálních reforem, na kterých se u nás plánuje.

I kdyby na naše území se nepřenesla pozemní válka, budeme přec jen nuceni naše české hospodářství, jež je ve vzorném stavu, přizpůsobit potřebám a hospodářským změnám ve střední Evropě. Největším naším odběratelem ještě za bývalé republiky byla Říše. Ona jím také zůstane. Ano. Čím spořádaněji vyjdeme z této války, tím větší evropské trhy se nabídnou české kvalitní práci. Seběmenší nepořádek v národě znamenal by však pro nás po válce nenahraditelné škody. Říše by nám to nikdy neodpustila a naše tříletá politická práce by byla marná.

Najdou se ovšem mudrlanti, kteří mi položí otázku, co je s plánem české práce, kdyby Říše prohrála? V takovém případě, milý rozumbrado, by už žádný Čech nedělal plán české práce a české budoucnosti. Ani Beneš s jeho houfem vyvětralých demokratů se k žádnému takovému plánu nedostane. Kdyby Říše podlehla, plán české budoucnosti by si vypracovali sověští političtí a hospodářští odborníci v Moskvě. Rozhovor Benešův se zástupcem zahraničního komisaře Vyšinským v Moskvě, jež se již projevil jako odborník pro bolševisování obsazených evropských zemí, je velmi příznačný. Co asi Benešovi vykládal, můžeme si na prstech vypočítat. Sovětská strategie je nyní velmi domýšlivá. Z čáry Štětín – Terst, která byla v Teheráně Sovětům přirčena jako západní hranice sovětské zájmové sféry v Evropě, byl zatím dosažen bolševickými divisemi úsek mezi Štětínem a Forstem.

Vyšinský může nyní klást velmi těžké podmínky Benešovi, pokud jde o složení jeho takzvané vlády a politické, hospodářské a strategické úpravy českých poměrů pro případ, že by na české území vstoupila sovětská vojska. Beneš se rozhodl pro týden pobytu v Moskvě. Nemýlíme se, že to bude jeden z nejtěžších týdnů Benešova života a že se nebude nijak lišit od týdne kolem mnichovské konference. V Moskvě se totiž Beneš dověděl, že jako prezident do nejbližších voleb přestane dělat ministra vnitra, ministra zahraničí a ministra národní obrany, jak to dělal v republice až do svého útěku. V Moskvě Benešovi řekli, že se musí spokojit v české budoucí sovětské republice asi takovou úlohou, jakou hraje v Sovětském svazu Kalinin – totiž žádnou. Politiku v české sovětské republice by podle Vyšinského dělal jedině předseda vlády český bolševik. Rozdíl mezi rokem 1938 a 1945 by byl pro Beneše v případě sovětského vítězství pouze v tom, že v roce 1938 mohl ještě prchnout do ciziny. V roce 1945 by ho tam Vyšinský už nepustil. Sověty by si už jistě našly nějaký prostředek, aby Beneš zašel na nějakou nemoc nebo nehodu. Ani o jedno, ani o druhé není v Sovětském svazu nouze. Člověk nemusí být žádným prorokem, aby již dnes vytušil, jak tato Benešova donkichotiáda skončí.

Doznávám a znovu tvrdím! (Národní politika 3. 5. 1945)

O svátku práce a socialismu prožíváme dnes významné chvíle. Mírové ovzduší se k nám přiblížilo skoro na dosah ruky. Jde o to, jak vplujeme do nastávajícího míru. Do války jsme vešli opatrně a přečkali ji dosavad šťastně. Pro českou politiku nastala opět chvíle velikého úsilí.

Postavení českého vlastence je dnes zdánlivě těžké. Zákonnou vládu se zákonným státním prezidentem má v Praze ve svém středu. Z Košic se ozývá skupina české emigrace, která se dostala zcela do vleku bolševismu. Košický zájem Sovětského svazu stojí nad zájmy českého národa. Tito lidé štvou k naprosto zbytečnému povstání, jen aby se dostalo podzemí k moci. Ke všemu tomu ještě se v Londýně tyto dny utvořil národní výbor v čele s generálem Prchalou, který odmítá loutkovou vládu košickou a obviňuje ji z bolševického zaproductví.

Emigrace vytýkala pražské vládě povolnost vůči říšským požadavkům. Jsme součástí Velkoněmecké říše, která nás chránila. Státní prezident Hácha sjednal s Říší jedinou možnou smlouvu. Protektorát byl přirozeně méně než samostatný stát, ale jest stále více a mnohem více než za Rakouska království České nebo dokonce země pouze okupovaná. Za války se situace ještě stala spletitější. Národ musí žít za každých podmínek. Voják se zaň bije na posici vojensky ztracené. Podobná povinnost čeká poctivého syna národa i ve zdánlivě bezvýsledné posici politické. Aby národ žil, potřebuje být zajištěn do všech stran. Postavení pražské vlády bylo před touto válkou jedinečné. Byla uznávána nejen Říší, nýbrž také celým světem. Kdyby nebylo došlo k válce, o zákonnosti pražské vlády nikdo nezapochoyboval. Vzpomeňme jen, co to dalo pánům emigrantům práce, než byli západními spojenci připuštěni jako prozatímní vláda, než se začalo trpět Benešovi jeho záhadné presidentství a než se vůbec anulovala mnichovská smlouva.

Dnes, kdy válečné štěstí Říši opustilo, postavení pražské vlády je ještě odpovědnější než před šesti lety. Jak český národ klidně vešel tehdy do rámce Říše, může i dnes v klidu hledat svoji další cestu. Ale v každém případě za vzájemné dohody, jak tomu bylo před šesti lety. Hubování, vyhrožování a zrádování nikoho nevystraší.

Pokud jde o politiku pražské vlády, chci upozornit na jednu závažnou skutečnost. V dnešním sestavení pražská vláda trvá od 19. ledna 1942. Pouze předseda s místopředsedou si vyměnili nedávno funkce. Od května 1942 zplnomocnil mne, jako ministra lidové osvěty, pan státní prezident vedením českých politických věcí, za blahovolné podpory předsedy vlády.

Vzápětí poté byla ohrožena existence českého národa atentátem na generála Heydricha. Bili jsme se tehdy o české bytí dobře. To mi musí uznat i ti moji odpůrci, kteří mi vyhrožují lámáním kolem. Před nedávnem západ přinesl zprávu, že z 20milionového polského národa žije dnes na původním polském území jen asi 10 milionů. Kdyby byli Poláci v roce 1939 měli takového Háchu, mohlo jich být dnes 22 milionů.

V posledních třech letech českou politiku v Protektorátě jsem převážně řídil za souhlasu státního presidenta: tedy v kritické polovině války. Směrnice této politiky byla prostá: uspořit českému národu co možná zbytečně ztráty na životech a statcích. Abych dal možnost našemu lidu se politicky uklidnit a orientovat, se zdarem jsem jeho veřejný život odpolitisoval. Politicky představoval náš národ pole nesvědomitě vymrskané, které si potřebovalo

odpočinout. Jako nacionální socialista nevytvořil jsem v tomto prostoru politickou stranu. Zkušenosti z Norska, Belgie a Charvátska mi daly za pravdu. Národ byl churavý. Jako s nemocným musilo se s ním zacházet. Když ovšem v horečce se pokoušel šplhat po vysokých římsách, musil být pevnou rukou stržen zpět. Zájem národa vždy musil stát před osobou. To je povinností politika na odpovědném místě a té jsem se v uplynulých třech letech nikdy nezpronevřil.

Nepřítel není spokojen, že pražská vláda hledá cesty, aby odvrátila od našich krajů válečnou zkázu a aby tu zabránila anarchii, jež přinese hlad, epidemie a obecnou hospodářskou zkázu. Tvrdí-li nepřítel, že se chceme zachránit, zejména prý já před pomstou národa, tedy hraje opět o český osud. Z úst státního ministra Karl Hermanna Franka jste se dověděli, že kolem území Protektorátu stojí stále ještě početné armády, které se přece nenechají napadat zákeřně odzadu. Neustoupíme právě v této pohnuté době žádnému nátlaku různých probuzených svědomí, která se domnívají, že stačí dnes zapíchnout zezadu německého vojáka, aby se zapomenulo na jejich všechna aktivistická alotria v minulosti! Je zajímavé, že v posledních dnech vládě se snažili překážet lidé více z kruhů inteligentských než staropolitických.

V Košicích soptí. Hrozí soudem. Na to je jedna odpověď. Dostavím se na obsílku řádného národního soudu, tak jak se na ni dostavil staříčkový Pétain. Soud dneška nás nezajímá. Důležité je, co řekne soud vyšší zítra, historický soud, pátrající po pravdě. Nevím ostatně, proč bych právě já měl zůstat na živu, když tři moji synové zemřeli a z toho dva za věc Evropy, k níž se upřímně a otevřeně znám. Sedět na lavici obžalovaných vedle maršála Pétaina neznamená, že by člověk byl ve špatné společnosti.

Dohodujeme se s Němci jako rovný s rovným o tom, jak bolesti společně, třeba snad rozličnými cestami, vejdemo do předsíně míru anebo nové války. Ve Frísku totiž není počasi zcela jasné. Jak tato válka probíhala jinak, než si na západě mysleli, tak bude také s tím, co tuto evropskou válku zítra vystřídá. Mnoho překvapení čeká chytráky a politické spekulanty.

Tato válka přeoralá politicky pomalu celý svět. Unavený, nervově vyčerpaný člověk, často hladový a nezaměstnaný, vrhá se dnes do náruči bolševismu, jako po prvé světové válce se hnal za demokracií. Také bolševismus ocitl se touto válkou v těžké krizi, která se bude stupňovat, jakmile spojenci mu přestanou dodávat potraviny a suroviny. Krizi bolševismu přivodí sto milionů Evropanů, kteří v této válce se dostali pod sovětskou vládu. Proto při nejmenším s bolševismem opatrně. Nový evropský socialismus bude se rodit v bolestech, ale prosadí se. Proto je povinností každého Evropana, dohodnout se s každým jiným Evropanem a zapomenout na staré spory. Buďte ujištěni, že německý národ nám nikdy nezapomene, že jsme mu v jeho nejtěžší hodině nevpadli do zad!

Nedočkavci ovšem naléhají, co bude dál? Čechy se západní Moravou jsou téměř obklíčeny. Od Drážďan až k Linci stojí Američané na západě a od Drážďan přes Troppau, Těšín a Brno k Linci stojí bolševici. Bolševici se snaží o postup střední Moravou. Američané stojí na místě. V Košicích se polekali, že pražská vláda se pokouší zachránit národ směrem na západ před bolševismem. Málo je platné povídání několika podivínů, že bolševici nejsou tak zlí, jak se vykládá. Jisté je, že z Moravy přicházejí na západ čeští uprchlíci. Čím větší část českého území bolševici obsadí, tím více českých uprchlíků se nakupí v západní části Čech, jež v oblouku nyní obklíčují Američané. I tuto otázku třeba řešit. Práce máme mnoho a proto, kdo má svůj národ rád, nám ji neztěžuje. Vše jde podle plánu a s jediným cílem – do nové české šťastné budoucnosti!

